

CATALUNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

Per l'agricultura catalana

L'acte de Falset

A la que podríem dir-ne la capital de la comarca del Priorat, terra on se produeix el vi famosíssim que en el seu gènere no té parí en el món, tingué lloc el diumenge un acte de protesta i d'afirmació alhora, motivat per la crisi mortal que està sofrint aquesta riquesa nacional que és el vi, a mans de gent que no saben governar, ni tan sols coneixen les fonts veritables de la riquesa vinícola, ni poden capir l'immens estrall que per a la nació pressuposa la seva ruïna, que estem tocant amb els dits.

A Falset es protestà contra l'ignorància i la passivitat del Govern davant d'aqueixa crisi, però es protestà com protesta un poble viril, conscient i que no vol morir.

A Falset es va afirmar solemnement, virilment, la voluntat del poble de viure i de ésser ben governat i administrat degudament.

Tots els oradors — entre els quals hi figura amb un aciençat i enèrgic parlament el Director de CATALUNYA SOCIAL, — varen respondre a n'aquesta tònica; i el poble, al sentir-se comprés i traduïts els seus pregoners sentiments de manera plena i coratjosa, s'abraonà imponent contra els causants de la ruïna de la vinicultura, única riquesa del Priorat i una de les primeres, si no la primera, d'Espanya.

El fracàs del Tractat de França en ço que respecta als vins és definitiu; però hi han altres negociats que impideixen la salvació d'aquesta riquesa.

Bé prou que es varen indicar allí. Però si la prudència encara posa patriòtica sordina als clams del poble, que veu a dos passos la catàstrofe vinícola i les misèries horribles conseqüents, quan la prudència manqui perquè els causants del derrumbament no facin esmena, es parlarà clar i es sabran coses estupendes.

Que no hi jugui el Govern amb un poble empobrit i desesperat. Recordi's dels vigneroners del Migdia de França...

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

Decididament, no es va a conquerir Alhucemes. El marquès d'aquest nom seguirà essent marquès *in partibus infidelium*; però Abd-el-Krim no restarà tranquil. Sembla que se li farà córrer la pólvora per força, obligant-lo a combatre.

Cap fi pràctic pot tenir aquesta anunciada aventura. Tingui compte el Govern que bona part de les víctimes que costi l'operació seran de soldats que ja han complert superabundantment els seus deures militars, la sang dels quals no pot vessar-se en va...

Cap d'aqueixes dues resolucions darà solució a la qüestió del Marroc, que radica a Tànger.

La indignació, un xic còmica, de la premsa francesa perquè la diplomàcia espanyola no ha fet el joc a la francesa en la sospesa Conferència de Londres, és cosa talment característica dels nostres germans de l'altra part dels Pirineus. Són molt seus i molt desagraïts els francesos. Ço que va fer Espanya per ells, i encara més Catalunya, per a que poguessin guanyar la Guerra Gran, no ho tenen en compte per a res. I ara pagarem al Marroc el seu despit. En ells, en ells rau la solució d'aquest problema.

La Comissió de Reparacions exhaureix tots els medis d'informació, sapiguent com sap, que pert el temps endebades. En Berenguer diu que no n'hi ha cap de responsable. Són els partits històrics, és el regisme, els causants de la desfeta de la Comandància de Melilla, com abans ho foren de la pèrdua de les colònies i sempre ho han estat de totes les malvestats que ha patit Espanya de mig segle ençà.

El ministre de Finances fa temps que malda contra els seus companys perquè no poden sentir parlar d'estalvis de cap mena.

Els nous pressupostos sortiran amb un dèficit inicial que farà fredat. A veure si els elements mercantils que a Santander s'organitzaren fa pocs mesos per tal de posar fi a les disbauxes dels governs, faran quelcom de positiu a l'efecte. Un oportú tancament de caixes, que costa ben poc, posaria fre a aquesta orgia ministerial de milions...

El Sindicat Lliure de Banca i Borsa ha perdut la vaga. Era de preveure.

Els sindicalistes van rebent lliçons un xic dures. En la lluita a mort entaulada, triomfarà el que millor sàpiga aprofitar-se de les circumstàncies. Mes, quina pena en veure com els elements germans en l'obra de la producció, tan associada a l'obra de Déu, es barallen i s'arruïnen buscant vanament i crudelment en la lluita ço que sols trobaran en la germanor i la justícia!

ESPANYA ENFORA

Una exigència de compaginació foragità d'aquí a última hora tot quant déiem l'altre dia respecte la crisi de l'Entente.

Les declaracions del Baldwin i Lord Curzon en les Cambres angleses produïren el pànic a França i Bèlgica, però vingué la natural reacció i ara aquestes criden d'allò més, com si tinguessin raó sobrada. I, evidentment, no en tenen de raó. La tesi anglesa no pot ésser més racional. Es la més apropiada a la de Pius XI: que Alemanya pagui ço que deu pagar, segons llur capacitat, averiguada i controlada per una comissió de pèrits aciençats i assenyats.

Bèlgica, si no fós per un noble sentiment de fidelitat a França, acceptaria aquesta tesi, però el govern francès, apoiat unànimament i fortíssimament per tot el poble, insisteix en romandre en el Rhur fins que Alemanya pagui l'últim marc.

I la situació del Rhur és intolerable, i entranya tals elements d'odi i de destrucció, que causen esgarriances a tots els homes previsors i rectes.

L'esperit del Tractat de Versalles no fou aquest. França no hi estava sola allí. I si fou aquest l'esperit del T. de V., ja està jutjat.

Que una nova gran guerra s'està infantant, no hi ha pas dubte. Els preparatius s'estan fent d'amagatotis, silenciosament. Està en la consciència de tothom que no tornant el món a Crist, sols la força podrà resoldre els greuissims i colossals problemes que tenen al món en entredit.

Ha mort sobtadament el president de la República dels Estats Units, Mr. Harding. Ha sigut elegit president de la república de Portugal el senyor Gomer Teixeira. Ja en parlarem, si a Déu plau.

J.

El gros pecat de la sociologia

Déu va crear l'home; la Sociologia ha inventat l'obrer. Déu, en imposant al primer home la llei per a tota la Humanitat, va ordenar-li el treball; tot home, doncs, és treballador pel sol fet d'ésser home, i qui manca en una forma o altre a la llei del treball, fa mancament contra la humanitat i contra Déu. Havia d'arribar, en els temps d'ara, la hora funesta en que la Sociologia creés un *ens*, una entitat convencional nomenada Obrer, atribuint a n'aquesta abstracció, l'exclusivitat del treball humà, i separant aquesta abstracció del conjunt de l'humanitat.

Déu va engendrar la humanitat; la sociologia ha inventat la classe. Prenent peu de certs fets estadístics i de certs desnivells relatius, ha organitzat una part de la humanitat contra la resta, produint un cisma social, i fent combatre d'una manera fatal, i sense fi ni esperança de convivència i remei, uns individus suggestionats per la cèdula d'obrer i l'exclusivisme de classe, contra tota la resta de la societat humana amb totes ses institucions.

Davant de Déu no es pot dividir la humanitat en obrers i patrons, obrers i capitalistes, proletaris i privilegiats, etc., en cap d'aquestes dualitats de que ens parla la literatura de la lluita de classes. Davant de Déu tothom és obrer, es a dir treballador, i tothom és patró en una o altre forma, perquè a tothom és donada una responsabilitat en facultats i mitjans, a tothom és donada una o altre participació en la jerarquia universal, a tothom es dona la capacitat d'exercir autoritat de cap de família, essència natural del patronat en un ordre concret.

Davant de Déu la humanitat no està pas separada en dues castes, la dels que manen i la dels que obeeixen, com diuen els socialistes i llurs deixebles; tothom obeeix a algú, i tothom mana o és prepara per a manar a algú altre, en l'ordre social de fundació divina.

El gros pecat de la Sociologia és l'haver inventat l'Obrer, i en conseqüència anulat l'Home. Ha suscitat una consciència de classe que ha anulat la consciència humana, perquè l'home només en té una de consciència. Ha creat uns drets i deures, una moral de classe, separada i distinta de la Moral humana. Ha substituït tot el natural de l'home, per un artifici.

La sociologia és un conjunt d'artificis socials. L'home mirant-se en ella, no s'hi coneix. La sociologia sols funciona, per a l'Obrer. La sociologia no és bona per als homes amb viva consciència humana. La sociologia sols serveix per als qui tenen la consciència humana adormida, aviciada, o substituïda per l'artifici literari que en diuen consciència de classe.

La sociologia ha trasbalsat l'esperit humà i l'Ordre Natural de les coses, i és la culpable de les malvestats terribles que les seves escoles doctrinals i pràctiques produeixen. La Sociologia és una intrusa en la moral humana, i en nom d'aquesta moral humana, moral natural, moral única dictada per Déu, creiem que és deure nostre treballar per llençar la intrusa a fora.

R. RUCABADO.

Per mal camí

La lluita de classes, és lluita anti-social i anti-cristiana, i per tant de greus conseqüències per a la societat, per a aquesta societat en la qual vivim i, en la que, el fruit que un hom hi aporta, és amb excés inferior als beneficis que de la mateixa reb. Si es fes un veritable estudi analític dels danys que la lluita de classes ocasiona, fóren molts els qui al donar-se compte dels grans mals que reporta, rectificarien llur actuació i tindrien un xic més de cura en el plantejament de conflictes anomenats del treball i que molts cops són egoïsmes disfressats o manifestacions revolucionàries contra els principis bàsics i fonamentals del ordre social. La mateixa vaga de transports (un dels molts espectes d'aquesta lluita de classes) que fa poc hi ha hagut, quants perjudicis no ha causat? Sigueren molts els fabricants i altres elements patronals que res tenien que veure amb dit conflicte i que, per manca de primeres matèries o per altres motius similars, tingueren que tancar llurs fàbriques o tallers, i durant dies i setmanes les màquines estigueren parades i sense produir. Donada la crisi que en la actualitat travessa la indústria catalana, quanta pèrdua això no representa? I res diguem dels magatzemistes que encara que llurs establiments estaven oberts, però com que molt difícilment podien fer-se expedicions i la venda estava estancada, la merma tinguda, qui la abona? En quant als detallistes o tenders, es passaven la major part dels dies sense fer estrena, i per tant amb els calaixos eixuts, i, els corresponents al ram de queviures o altres similars, molta part de venda era al fiat. Quin calvari al venciment de les factures!

El fabricant viu del magatzemista, aquest del comerciant o detallista i aquest del consumidor; quan el consumidor manca, el detallista va malament, de retop hi va el magatzemista, i com a conseqüència de tot això el fabricant. I dintre aquest engranatge, quants elements complementaris i imprescindibles a la vida comercial no n'han sortit mal parats! I en aquestes condicions, quin sotrac més fort no reb el crèdit i les finances i altres factors econòmics i socials necessaris per al desenrotllament de la nostra indústria, del nostre comerç, del nostre treball i de la nostra activitat, i que són fonaments essencials al nostre patrimoni moral i material i per tant del ric tresor de la nostra espiritualitat!

I, de tot això, quin guany n'obtenen els compradors, que a la fi, són els qui casi sempre paguen els plats trencats? I què direm dels obrers?

El perjudici que ells han rebut ha sigut tan gran que tardaran molt temps a refer-se del mateix, i potser, en el fons, són els qui més dany han sofert. Uns anaven a la vaga per ordre de llur Sindicat, i molts altres com a conseqüència del atur forçós que el conflicte ocasionà. Durant setmanes senceres, mils i mils de famílies deixaren de cobrar aquell jornal que és el pa nostre de cada dia. Quantes llàgrimes en moltes llars! Quants dolors i quants sofriments que aparentment semblava no haguessin de tenir mai fi! Quin desmoronament més gran! Quanta malura tot aquest estat de coses no representa? Cal sols estudiar les estadístiques de les setmanes del conflicte pertanyents a les Caixes d'Estalvis, Monts de Pietat, Caixes de Préstecs, etc. La realitat brutal dels números demostra la situació esfereïdora de moltes llars i de moltes famílies on tot ho tingueren d'empenyar i on els pocs diners amb tants afanys estalviats es van fondre com bolado dintre l'aigua. Quan serà que en les qüestions socials s'aplicaran els principis morals de l'Església de Crist i la pau social serà un fet per practicar els homes la llei del amor, de la que n'és fidel essència i reflexe la Doctrina Cristiana, que és la Doctrina de Déu, i és la única que pot donar als pobles, a les famílies i als individus aquell relatiu benestar que pot esperar-se en aquesta vall de llàgrimes? L'home ha volgut sortir del recer de la Fé. per a caure en el llot de les misèries i de les passions, i de divagació en divagació, i de sofisme en sofisme, ha saturat la seva ànima de tota mena d'errors, de concupiscències i d'odis; i mentre no rectifiqui aquest camí i tots els estaments socials no pensin més en el cel que en la terra, no hi pot haver pau. Oh, Déu meu, quan serà! Sense la reeducació cristiana del individu, no hi ha solució possible.

R. CAPDEVILA.

ANGOIXES SOCIALS

Amb aquest títol el nostre redactor En Ramon Rucabado ha publicat un volum de 200 pàgines que aplega els articles sobre qüestions socials, eixits des de Juny 1919 a Maig 1920 a La Veu de Catalunya i a altres periòdics, seguits d'un apèndix amb documents i dades d'interès i precedits d'un pròleg.

Aquest llibre anirà seguit, més endavant, d'un altre volum que contindrà la resta d'articles publicats al mateixos llocs fins a l'abril de 1921, o sigui fins a l'aparició de CATALUNYA SOCIAL.

"Angoixes Socials" es ven al preu de 3'50 pesetes, a l'Editorial Poliglota i altres llibreries i també a l'Administració de nostre setmanari.

Sobre el treball intensiu

Interviú decisiva

No fiant-nos prou del nostre criteri en aquest delicat afer, acudirem a un bon amic nostre, enginyer, que treballa baix aquesta reglamentació del treball, en les oficines d'una gran casa estrangera, home llest i de tot seny.

—He prestat serveis baix les normes consuetudinàries de treball, i ara desempenyo el meu càrrec segons les normes que del estranger vinguren.

—L'experiència m'està demostrant la veritat d'aquell ditxo: *A cada terra, sa guerra*. El treball intensiu no és apropiat en aquest clima, ni a la nostra gent. Teòricament, és el sistema millor, però pràcticament... Menys mal si el practiquéssim tothom, mes desconcerta les llars, tal com es practica, fragmentàriament, i fa impossible la vida regular de família. Ademés, una tensió d'esperit de sis o set hores seguides, no la pot resistir ningú en aquest temps d'estiu. Les hores del migdia, en aquestes latituds, són propícies al descans. Vegi's ço que fan els pagesos de la nostra terra. Al mig dia, geuen. La laxitut que s'apodera del cos, de dotze a quatre, els priva de tot treball intensiu. La nonya, la galvana, el decaïment de tots els membres del cos, no el permeten operar, i el cap cau damunt dels llibres i els papers, encara que no vulgui.

—Al hivern, el treball intensiu és més de bon fer, perquè ens acostem més a les condicions físiques i climatològiques dels països que el tenen establert, però àdhuc així, què reté al cor del hivern, entre quatre parets, als homes que saben o endevinen des del pupitre on escriuen el bon temps que fa per defora, l'hermosura d'un sol tonificant, la salut que dóna un passeig a les hores del mig dia, ans de dinar, per les nostres assoleiades vies?

—De la qüestió del menjar no en parlem. Com a cristià pràctic que sóc, ting d'alçar-me matinet, per a fer les meves devocions i desdejunant abans d'anar a l'oficina, on es treballa de 8 a 2 sis hores, llargues....

Prenc un vas de café amb llet, sucant-hi pa, i m'emporto, segons l'estació, una truita, un tall de butifarra, un tros de lluç, per a la refacció de les onze. A quarts de tres arribo a casa, trobant a la meua germana atrafegada, a la criada rondinant, i als demés menjant-se els postres del dinar. Jo dino a les sis, estil francès, fent-ho anar malament la casa. A les nou sopen els altres,

però jo no tinc gana fins vora mitja nit, i no en volgueu més de rondinaments a la cuina i mal-humor en els que dormen el primer son i els hi trencu sense volguer, naturalment.

—Es veritat, tot el sant dia menjo, però no faig un apat a gust, i la pobre gent de casa...

—El mètode de treball que em sembla millor a mi és el següent: Que a totes les oficines, i tots els dies de l'any, hi hagi sis hores fixes de treball, o sigui, de nou a dotze del matí i de quatre a set de la tarda. Les altres dues hores de treball (encara que jo crec que amb set hores de ocupació, ben aprofitades, n'hi ha prou), podrien distribuir-se, segons les estacions, al cap o a la cua de l'horari. A l'estiu és una jornada ideal la de set a dotze i de quatre a set. Deixa temps pel descans i per a passejar i es treballa a les hores més propícies del dia. Les vetlles d'hivern conviden a la feina de despatx i és quan es fa millor.

—Sí, senyor. Sóc partidari convençut, decidit, de que entre les dues tandes de feina hi hagi quatre hores de coll i, quan menys, tres de llargues. Ço que es fa ara és un matament. Com és possible que amb dues hores curtes es vagi a casa, i es dini, i es prengui café, i es torni a l'oficina? El que va imposar aquesta costum deu patir a l'infern tots els mals del païdor que sofreixen els mils i mils d'empleats víctimes d'aquesta intolerable reglamentació.

S.

Un judici de qualitat

El gran diari romà, *Observatore Romano*, orgue oficiós de la Santa Seu, publica a la capçalera de la seva autoritzada secció RASSEGNA DI CULTURA, baix el títol de *Nota Bibliogràfica*, lo següent:

ANUARIO SOCIAL DE ESPANA.—Anno V, 1919-1920. Vol. I in-12, 408 pp.—Barcellona, Acciòn Popular, 1922.

L'«Acciòn Popular» di Barcellona, superando non lievi difficoltà, continua la pubblicazione dei suoi «Annuari Sociali», che sono un prezioso strumento di documentazione e di lavoro per quanti si occupano dello studio e della propaganda cristiano sociale. Questo quinto volume della Serie, presenta notevoli miglioramenti sui precedenti, e comprende tre sezioni: *Legislazione e giurisprudenza sociale; Dottrina sociale; Fatti sociali*. Vi sono contenuti importanti dati statistici, un copioso elenco di libri, opuscoli e articoli di riviste e la raccolta dei principali atti dell'Episcopato in materia sociale.

La ideologia del sindicalisme català després de la vaga del transport

Públic i ambient d'un miting

El dia de Sant Jaume a les 9 del vespre, segons resaven les convocatòries, devia celebrar-se al Teatre Nou un miting de marca, organitzat pel Sindicat Unic, en el qual els majorals del mateix altra vegada es dirigiren solemnement i genèricament al proletariat tot, amb motiu d'haver aconseguit la llibertat els uns, i aliviat un xic, els altres els nervis i els estòmacs, posats a prova durant dos mesos.

Efectivament, l'acte va tenir lloc el mateix dia 25, amb la sola nota desafinada d'haver-se encomenat el rellotge de la presidència algun resavi reaccionari, no marcant les 9 fins que els cronòmetres conscients, avençats i lliures dels militants id. id., ja marcaven les 10; i això que a l'hora anunciada el teatre Nou, ple de gom a gom, estava convertit en un forn de temperatura tan alta que els altres tants, tres o quatre mil, ventiladors de mà, no conseguïen fer-la suportable, ni tan sols als nombrosos descamisats allí presents; i ens atrevim a anomenar-los descamisats, tot confiant que el bon seny dels llegidors no donarà pas al nostre qualificatiu un sentit trinxeraire, sinó el que li pertoca referint-se a un públic sindicalista d'enlairades idealitats, que es lleva la camisa, suposem nosaltres, en senyal d'irreconciliable avorriment a Mussolini i a les seves camises negres, dos milions de les quals, en dir dels cronistes, abans havien sigut roges o comunistes, motiu més que sobrat per a que els militants d'aquí escamats, i a fi d'evitar temptacions, boicotegen el mateix les negres que les roges o blanques, totes prou perilloses en el segle d'En Frègoli, de les drogues i anilines barates i meravelloses, i de la saliva que taca.

Malgrat la molta transcendència que nosaltres donem a aquest miting, i parlem seriosament, la premsa diària no hi ha dedicat més que el petit reconet que es destina a la necrologia del difunt els familiars del qual només paguen esqueja de tercera. Com un miting electoral de barriada, com

una facècia més, els diaris amb prou feina donaren compte dels parlaments sense enfundir en el contingut de les afirmacions, queixes, conjuracions o amenaces que els líders tiraven trona avall a dolls plens.

Perquè aquelles partionegen un període dintre la història del sindicalisme actuant; perquè s'alcen amb marcat relleu per damunt de les altres manifestacions que s'acostumen a fer en un acte semblant; perquè signifiquen una evolució ben visible tant si es mira des de l'hemisferi del que ja ha succeït, com des del que encara ha d'esdevenir, volem destinar-li uns articles d'exposició i comentari.

Recalquem en aquest preliminar que la massa plenament pregona i crèdula acceptava estúpida-ment tot el que se li deïa. Tot i començant el president manifestant que la finalitat del miting era el donar compte i raó als militants del començament, procés i final de la passada vaga per a que jutgessin severament una vegada en ple ús de tots els elements de juí mai un aplaudiment ni un esclat protestatori, no varen turbar el silenci general, com és costum en tots els actes sindicalistes celebrats a Barcelona.

No sabem si aquest costum és d'importació o indígena, però tan en un cas com en l'altre és durament censurable en nom dels principis democràtics, en nom de la dignitat humana. Està bé que el públic d'ateneu o d'acadèmia accepti seriosament els conceptes que l'investigador o savi ha trobat en les seves excursions pel camp de la ciència, però està molt malament que el representat obrer que en sana doctrina democràtica i fins sindicalista no és més que un intèrpret dels sentiments de la multitud o una suma, però no una multiplicació ni una integració, manifesta el que li dongui la gana sense que la massa en un comici pugui subratllar o bandejar els punts de vista del líder.

J. BASTONS

Diari d'un estiuejant

L'arribada a Vilaflorida

Generalment un estiuejant és un home que s'avorreix. Arriba de la ciutat tumultuosa i la soletat l'ensopeix i aclapara. Es troba en mig dels camps i no li diuen res les muntanyes que es retallen sota del cel blau. L'estiuejant abandona la ciutat i es resigna a viure en un poble petit i humil per tal que en retornar a la llar els amics li diguin que s'ha posat bo. Així com els bevedors de cervesa mengen pa salat per tal d'estimular la set, els estiuejants mengen xocolata i confits aromàtics per tal de poder beure aigua. Anar a la font i no beure seria desprestigiari les propietats curatives de l'aigua. S'ha de beure baldament sigui un g'opet. Per alguna cosa s'han fet els vasos d'alumini. Com que no són transparents, poden beure dos dits d'aigua i cantar les seves excel·lències.

A Vilaflorida hi ha aigües per a guarir tota mena de mals. Si al cap de tres o quatre hores d'haver dinat sentiú defalliment podeu beure aigua de les fonts que enforteixen que són les que contenen ferro, alumini i altres metalls preciosos. Si esteu indisposats, us guarireu sobtadament, bevent les aigües que contenen magnèsia, bicarbonat i sulfat de sosa. Viure a Vilaflorida és una delícia. És clar que hi ha gent que té el mal gust de morir-se, però si es moren és perquè no beuen aigua.

A Vilaflorida han arribat ja els forasters tocatajans. També ha arribat el senyor Ramon, un bon home que té dona, sogra i vint fills. És l'estiuejant més popular de Vilaflorida. Quan era jove va guanyar molts diners venent mongetes cuites. Tenia un establiment molt acreditat a la Barcelona vella. Era tan condescendent i amable que a les senyores que no gosaven anar-les a comprar, pel temor que en sortir de l'establiment, alguna amiga les veies amb la delatora paperina a la mà, en forma de cucurulla, les hi portava a domicili. Ara el senyor Ramon ja és vell. Ha fet tantes paperines en aquest món que ja es troba cansat. Cada dia el trobareu vora el riu amb la canya de pescar a la mà. Passa hores i més hores esperant que els peixos es mengin el pa temptador que blanqueja al

cim de l'ham, i els peixos malestrucs no volen picar. Ha intentat posar-hi tota mena de llepolies i tots passen de llarg. El senyor Ramon està avergonyit. Tots els pescadors pesquen poc o molt i ell en canvi no pesca res. De vegades per no fer un paper ridícul davant de la seva dona i davant de la sogra que es fa venir atacs quan la contrarien i vol aconseguir alguna cosa, compra mitja dotzena de peixos a algun dels pescadors afortunats que ha pogut pescar-ne i es presenta amb aire conquistador a casa seva. Mireu, exclama, quins peixos més grosos que he pescat. La dona l'admira com si hagués pescat una ballena i la sogra somriu maliciosament per sota el nas.

El senyor Ramon com cada tarda ha anat a beure aigua a una font. Els seus fills van al davant arreglats com si anessim a Col·legi i al darrera segueix la sogra esbufegant. Arriba a la font i adonant-se que la dona que ven xarops i anissos porta dol li pregunta: Que s'ha mort el fontaner? La dona endolada li conta fil per randa tota l'enfermetat del marit. El meu home, diu, era molt fort, però es va mullar i va morir d'una *palmonia*. I com que no està bé que una vídua expliqui la mort del marit i no plori, quan ha acabat d'explicar els sofriments del seu home, es posà a plorar desconsoladament. La pobra dona té els ulls vermells de tan plorar. Com que tots els estiuejants la coneixien, quan la veuen per primera vegada, li fan explicar la mort del marit i, naturalment, ha d'acabar plorant. Ells no ho saben que fa cinc minuts ha plorat i, per tant, ha de tornar a plorar. Hi ha dies que hauria omplert un càntir de llàgrimes. La pobra dona s'ha adonat que d'ençà que plora tant fa pocs diners. Com que la veuen tan desconsolada, els estiuejants s'allunyen tristament d'ella sense fixar-se que damunt de la taula hi té xarops emmelats i confits aromàtics.

El senyor Ramon s'ha commogut. Després d'haver begut un vas d'aigua s'allunya de la font. El sol s'ha estibat darrera les muntanyes i damunt dels camps hi cau una claror dolça i suau. L'herba dels prats verdea idíl·licament.

Els estiuejants parlen de coses banals i els camps s'adormen sota el brill de les primeres estrelles.

IGNOT.

De la Rússia soviètica

La nova constitució

El Congrés pan-rus dels Soviets ha ratificat la nova Constitució de la Rússia. El nou Comitè executiu ho ha anunciat solemnement en una de les seves circulars radiotelegràfiques "a tots els pobles i Goversns de l'Univers". Cessaran d'haver-hi diversos representants diplomàtics acreditats de la Rússia Soviètica, dels quals a Berlín n'hi havia tres, que eren el de la Federació dels Soviets russos (R. S. F. S. R.); el de la República ucraniana (U. S. S. R.) i el de la República transcaucàsica (Z. S. F. S. R.). Ara, solament un representará tots els Estats soviètics que han entrat en la "Federació de les Repúbliques soviètiques russes".

El canvi de sistema té un significat més ample que el coordina, perquè indica una tendència a la formularització dels diversos cossos polítics i nacionals en què estava dividit l'antic imperi del Tsar, després de la desfeta i de la revolució. De fet, quan es parlava de la Rússia soviètica, tots pensaven en Moscou i a aquesta ciutat s'atribuïa un poder més o menys sobirà sobre tota la Rússia europea i asiàtica. Però la veritat és que aquesta suposada vasta i vaga potència, nacionalment ben al revés que una cosa homogènia, era subdividida segons les unitats nacionals que la componen.

Es sabut que Ucraïna tenia una autonomia gairebé sobirana, igual que la República blanco-russa i la República transcaucàsica. I el mateix cos principal, més particularment rus, era una Federació de 18 unitats, en la qual entraren les repúbliques tàrtara, keirghise, basquiera, extrem oriental, i fins les "comunitats de treballadors". Solament les mancomunava el fet que totes aquestes unitats es valien de l'epítet soviètic. Llurs representants es trobaven tots reunits sols als Congressos pan-russos, que es reunien una o dues vegades l'any. Però fins en tals ocasions, l'Ucraïna, la Rússia blanca i la Transcaucàssia, eren en certa manera hostes de la Federació russa dels Soviets.

Ara, aquesta diversitat constitucional es regularitza en un Estat federal únic, el qual recull totes les dues Repúbliques de l'Àsia Central, les quals tenen la particularitat de dir-se soviètiques, però no socialistes, com totes les altres. Amb això s'ha realitzat l'acord pres en el desè Congrés pan-

rus de 30 de desembre de 1922, que declarava voler formar la Federació única.

L'Estat federal manté l'espècie de Cambra molt intermitent, que era el Congrés pan-rus dels Soviets, però té cura d'una representació més constant que ha de funcionar durant les llargues vacances del Congrés. Donat el sistema soviètic que uneix els poders legislatiu i executiu, més que de representació pot parlar-se d'un cos governatiu en el qual estan representats, segons la importància de la població, els diferents pobles de l'Estat federal. Però aquest Consell central executiu es divideix en dos òrgans separats, el Soviet federal i el Soviet nacional. Pot dir-se, doncs, que el Soviet nacional té cura dels afers dels diversos Estats, mentre que el federal té cura de les qüestions comunes. Però, llurs poders són iguals i perquè un decret adquireixi força de llei ha d'ésser aprovat per tots dos Soviets, com en els països que tenen les dues Cambres.

Els dos Soviets units nomenen després els comissaris del poble, o sia els ministres. Però dels deu ministres, ultra el president i el vice-president, sols cinc tenen poder absolutament federal, sense que hagin de donar compte als gverns locals o hagin d'estar en relació amb ells. Els esmentats comissaris són els d'Afers estrangers, de la Guerra i Marina, del Comerç exterior, dels Ferrocarrils i dels Correus i Telègrafs. La Txeca està fora de la màquina governativa, com òrgan central que manté el domini dels comunistes en tot l'Estat. Al cap de l'Estat federal hi ha En Lenin, ajudat de cinc substituïts, dels quals és el principal En Riíloff, el seu probable successor, quan el dictador, malalt, deixi d'existir.

S'ha observat que la nova Constitució s'inspira d'Alemanya en molts punts, amb la diferència que el Reich germànic és a base electiva i parlamentària, mentre que la Federació russa elegix a través dels Soviets locals, els quals han d'ésser comunistes per a poder viure.

La bandera continua essent roja amb la falga i el martell i el lema marxista en les sis principals llengües parlades de la Federació: rus, ucraïn, blanc-rus, armeni, turc i grusini (llengua parlada a la Transcaucàssia). Al fons de les insígnies hi ha un globus de la terra, sobre el qual el ponent de la nova Constitució, Sapranoff, ha tingut la precaució de fer avinent que amb aquest símbol no vol expressar Rússia la intenció de conquerir l'Univers, sinó que, en el cas que algun país tingués la intenció d'unir-se a la Federació, li faria lloc.

El projecte d'autoritzacions aranzelàries

—Si voleu, ja podeu devorar tot això. Nosaltres ja en tenim prou amb camps de blat i ramats de bous i de bous.

LES PLAGUES SOCIALS

Morfinisme i cocainomania

I

Un dels aspectes més moderns que fa palesa la ràpida devallada per on declinen els nostres costums decadents, i que a l'ensepms amenaça amb un nou perill, lo mateix l'ordre moral que la solut pública, és l'ús dels narcòtics que, emprats per la medicina amb fins terapèutics, han adoptat com estimulant ordinari de llur estragada sensibilitat, naturaleses minades pel vici, i que poc a poc han anat introduint com a quelcom selecte i refinat en altres importants nuclis de la societat.

L'ús d'aquestes drogues, integrades principalment per la cocaïna i els derivats del opi, ha arribat a adquirir una extensió i gravetat tan considerables, que ja la Societat de les Nacions s'ha cregut en la necessitat d'intervenir, nomenant una Comissió encarregada d'estudiar els mitjans més ràpids i eficaços per deturar el mal.

El morfinisme i la cocainomania es troba especialment arrelat en Nord Amèrica, on es calculen en dos milions les persones entregades al funest vici, entre les quals és freqüent trobar jovenets col·legials.

Sens dubte per aquest motiu el delegat d'aquella República és qui més enèrgiques reclamacions ha dirigit a l'esmentada Societat, havent presentat un projecte de conveni internacional que restringeix la producció de cocaïna i opi en els països d'origen.

Barcelona, que té el trist privilegi d'assimilar ràpidament les innovacions i pràctiques més extraviades de la degeneració cosmopolita, ofereix ja un contingent crescutíssim de víctimes de les metzines socials. Poc esteses, entre nosaltres abans de la guerra, al esclatar aquesta caigueren con un aixam en la nostra urbs tot una fauna de sers exòtics, professionals del vici uns i pertanyents altres a la societat daurada, que fugint de les capitals europees vingueren a continuar la vida de disbauxes en la nostra ciutat,

important les excentricitats que donen la nota més aguda de desviació i morbositat social, que anaba corcant l'Europa; constituint un desequilibri molt més greu i de més fatal conseqüències que el que serví de pretext a la gran tragèdia.

Prompte en els salons confortables i els "cabarets" aristocràtics s'anà intercalant, entre l'absenta i el "whisky", alguna dosi de cocaïna, que aconseguí gran nombre de adeptes entre la juventud llibertina i de cràpula distingida. La costum ha anat transcendent com una novetat imposada per la moda, divinitat suprema a qui tributen servil culte els qui més despreocupats i lliures es titulen, i està ja molt en boga entre les classes adinerades, arribant el consum enorme d'aquestes drogues en la nostra ciutat a varis milions de pessetes a l'any.

Els estralls que així en l'ordre físic com en el moral ocasionen, són imponderables.

La cocaïna, alcaloide extret de la fulla de la coca, que tans bons serveis presta com anestèsic d'aplicació local per certes operacions quirúrgiques, ingerida per la via gàstrica constitueix un tòxic estupefacient que determina alteracions nervioses molt marcades. La seva acció excitant, a petites dosis, es tradueix per una gran activitat psíquica, que a la llarga produeix convulsions i atacs epilèptics. A dosis repetides i elevades, paralitza els centres psico-motors i dona lloc a una sèrie de fenòmens tant més perillosos quant l'atacat no es dona compte de la transformació que el verí opera en el seu organisme.

Poseït d'una alegria expansiva, completament anormal, es creu fruir d'una satisfacció envejable, filla de les al·lucinacions de que el fa objecte la seva irritabilitat extraordinària i que tan aviat l'aixeca en ales d'un optimisme inversemblant, com l'aclapara amb temors imaginaris i amb una mortal engoixa. El treball li causa aversió; no pot entregar-se a cap ocupació sèria, perquè li és di-

ficil retenir l'atenció, i les idees acudeixen a la seva ment incongruents i desordenades. Les forces físiques decauen, l'insomni s'aguditza i els fenòmens de l'histerisme apareixen en la seva major exaltació. La memòria desapareix i l'abúlia és completa així com l'embotament de la sensibilitat moral. En aquest estat, l'individu queda convertit en un autòmata que continuament es creu perseguit i es veu impulsat a cometre assassinats, o a posar fi a la seva existència amb el suïcidi. Si no arriba aquest cas, la víctima mor intoxicada en mig de terribles sofriments.

L'opi, d'ús antiquíssim i tradicional entre la gent de raça groga, produeix un ensopiment molt propici a la característica i nadiua indolència oriental, que, fent consistir la filosofia de la felicitat en l'aproximació més completa al no ésser, ha trobat en ell el seu ideal; ço que explica la passió que sent per al mateix, del que fa un veritable culte. Aquest detestable civi ha constituït la plaga característica que tans d'estralls ve causant des de temps immemorial en els països de l'extrem orient.

En ésser importada als pobles civilitzats costum tan decadent, ha sofert un refinament, extraient de l'opi l'alcaloide més actiu, la morfina, que fàcilment absorbible en injeccions hipodèrmiques, ha permès concentrar les seves propietats hipnòtiques i dotar-lo de les qualitats d'un afrodisiac d'alta potència, que provoca una espècie de borratxera seguida d'intensa crisi nerviosa. Quadre de fenòmens morbosos i nocius per a la salut a que els seus adeptes han donat el nom de "paradissos artificials", quan en realitat s'entra per ells a un veritable infern de mals que trastornen totes les funcions de la vida i acaben ràpidament amb l'organisme millor constituït.

Menys visibles els fenòmens patològics que en la cocainomania, la intoxicació marfinòmana va manifestant-se per un descens progressiu de tota activitat física i moral. L'adormiment s'accentua, esdevenint son profunda i anestèsia general; els desarreglos del cor són freqüents, el rostre adquireix una palidesa cadavèrica, la respiració és fadigosa i la víctima se sent defallir, sobrevenint espasmes i vèrteixs.

Finalment acaba la seva miserable existència, a voltes després d'un període de vessània.

Tal és l'evolució normal, destructora i ràpida, de la cocaïna i la morfina sobre l'organisme, que paga amb l'anorreament el tribut de les migrades i fictícies satisfaccions que tentaren a les seves víctimes.

JOSEP M.ª COMAS I ROCA.

Les modes a Yanquilàndia

Còdic blanc

Tant si ho creieu com si no, a Yanquilàndia (terra dels yanquis), s'ha establert un Codi Blanc per tal de posar a ratlla a les dones que a força d'estirar amunt les mànegues i les faldilles, i abaix els escots del davant i del darrera, tal com passa a tot arreu, es quedaben amb més carns que robes...

Aquest Codi Blanc l'ha dictat Miss Hanna Hood, directora de la High School de Point Pleasant, de Charleston; Codi adoptat oficialment pel Departament d'Educació del Estat i posat en pràctica rigurosament.

Direm alguns dels preceptes més interessants: El vestit escolar ha d'ésser llarc i senzill.

Els vestits no deuen marcar les línies del cos.

Prohibim les mitges baixes i declarem innecessàries les de seda.

Els vestits, en tot cas, han de arribar a la mida, cubrint decentment tots els membres i totes les parts del cos.

Queden prohibits els calçats de taló alt.

Queden prohibides totes les andròmines de llapiç negres per a pintar ulls, barretes per col·lorejar els llabis, polvos per enrogir les galtes, etc.

Queda prohibit que les noies vagin soles per places i carrers com unes bandarres, ni soles en automòvil."

No és que creguem perfecte aquest Codi Blanc, però Deu ni do si el tinguéssim vigent a Espanya!

N.

Esguardant el món

POLONIA

Les finances poloneses es refermen.

Segons càlculs que fan els periòdics, basant-se en informes recollits als cirkels financers, el Ministeri de Finances podrà recuperar d'aquí endavant cada mes uns sis milions de dòlars aproximadament.

Aquesta suma representa la meitat del valor de l'exportació d'ous, fustes, petroli, carbó i altres diverses indústries nacionals, compresa la producció de l'Alta Silèsia.

Aquesta recuperació permetrà al Govern atendre totes les necessitats industrials i agrícoles amb l'objecte d'intensificar la producció nacional.

ALEMANYA

Continúa la manca de diner al Ruhr.

El numerari continua escassejant cada dia més en els Bancs, a conseqüència de que els particulars han retirat els seus dipòsits, o bé per necessitat de diners o bé per temor de possibles embargaments.

Nombroses entitats romercials i Municipalitats, han donat a Berlín l'autorització necessària per a procedir la impressió d'una moneda auxiliar poguent assenyalar ja l'aparició de Bons de 100 mil marcs impresos per la mina "Praesident".

A Witten, diverses fàbriques, entre elles la Gusstahl Were, i els establiments Mannesmann no han pogut efectuar d'una manera completa el pagament corresponent al dia 20 de l'actual, el qual ha produït una protesta dels obrers.

A Disteln, 2,000 obrers, els jornals dels quals no havien pogut ésser pagats, celebraren el dia 21 una manifestació, sense que afortunadament produís cap incident desagradable.

A la fàbrica Phoenix, d'Hoerde, una part dels jornals fou satisfeta als obrers per mitjà de cupons emesos per la Societat Geisenhirschner Bergwerhe, però diversos comerciants d'Hoerde s'han negat a acceptar aquests cupons en pagament de llurs vendes als obrers.

ESTATS UNITS

Els Estats Units refusen reconèixer el govern dels Soviets

El secretari d'Estat Mr. Hugues, ha dirigit al senyor Samuel, president de la Federació Americana del Treball, una carta en la qual, entre altres coses, diu el següent:

Els Estats Units no podran reconèixer a Rús-

sia mentre els seus caps continuïn demostrant un esperit de destrucció en el seu país i en l'estranger.

Si no hi hagués motiu per a posar en dubte l'estabilitat del Govern dels Soviets, el consentiment voluntari i la submissió del poble rus en aquest règim, el sol fet que Moscou continuï repudiant les seves obligacions internacionals, seria suficient per a impedir als Estats Units el reconeixement del Govern dels Soviets.

PARIS

Els treballadors francesos.

Heu's aquí la versió que publiquen els periòdics de les divergències sorgides dintre la Confederació General del Treball Unitari.

Després de pronunciar un vot de desconfiança contra la Comissió executiva de la C. G. T. U., el Comité Nacional, desitjós d'evitar una ruptura, decidí convocar per a començaments de novembre vinent, un Congrés extraordinari que se celebrarà a Limogs. En el dit Congrés, es determinarà l'orientació que ha de seguir en l'esdevenidor la C. G. T. U.

Abans que fos adoptada aquesta decisió, els membres de la Comissió executiva que es denominen sindicalistes purs, havien presentat la dimissió de llurs càrrecs.

El Comité Nacional es mostrà al mateix temps favorable a unes proposicions presentades, per les quals es manifestava la necessitat de convocar un Congrés mundial de treballadors encaminat a reconstruir la unitat internacional del treball.

ITALIA

Mussolini i els treballadors.

Les conferències celebrades entre el president Mussolini i els elements dirigents a la Confederació General del Treball sembla que d'un moment a l'altre donaran per resultat la creació d'un partit denominat nacional.

AUSTRIA

Les finances austríaques.

El Balanç setmanal de la Banca Internacional d'Austria, resulta ésser dels més favorables.

L'encaix de les divises estrangeres ha augmentat en 228 miliars, sense que cap augment immediat de la circulació fiduciària hagi estat necessari per a l'adquisició de les dites divises pel Banc.

L'augment dels dipòsits (265 miliars) i la reducció de la cartera de descompte, han permès realitzar aquest augment d'encaix al mateix temps que una reducció de 63 miliars en la circulació fiduciària.

D'ací i d'allà

En Salvatella és home de *cuidado*. Molts el creuen inofensiu perquè li agrada molt papellonejar pels salons de la més alta aristocràcia (ell tan convençut demòcrata!) i galantejar en ells com un *pollo* del passat segle, però el cert és que cap ministre el guanya en sentit sectari i en aplicar-lo intensament en la seva actuació ministerial.

L'Estatut de Primera Ensenyança que proposà als ministres (i del qual oportunament en parlarem) va donant els seus deguts fruits.

Els inspectors, que solen ésser tocats del mateix mal que el Ministre, van predicant per les seves insules respectives les excel·lències del nou Almanac escolar proposat per En Salvatella, en el qual s'aboleixen moltes festes canònicament de precepte, i fins constitucionalment també, perquè no en va declara la Constitució de l'Estat Espanyol que la Religió Catòlica es la religió de l'Estat. Que no ho sap això el Ministre de I. P.?

Aquella justícia que anomenem "històrica" pel seu íntim parentiu amb els famosos "partits històrics" d'Espanya, està acreditant la seva fama en aquesta desventurada capital.

El Govern s'ha cregut en el deure d'enviar una alta inspecció a fi de depurar responsabilitats i corregir deficiències.

Poca feina que se li ha girat al Magistrat foraster respectabilíssim que remena... papers en la Casa Gran!... Bon estiuieg, a fe de Crist!

Una vaga d'advocats sembla cosa impossible, veritat? Però no ho és. A Múrcia han tingut la ditxa d'assaborir-la fa pocs dies. Ha durat poc, però els murcians han quedat encantats de la vida sense advocats en exercici. Diuen que hi regnava una pau en aquelles hortes paradisiàques!

Diuen els diaris que passa per la terra una onada de foc.

Si aquí que estem al rovell de l'ou no podem viure de calor, què deuen fer els pobres soldats que es troben en les terres inhospitalàries d'Àfrica.

No seria hora, senyor Ministre de la Guerra, de llicenciar els que ja han sofert prou i tenen

dret de retornar a la pàtria i incorporar-se de nou a la vida del treball? És un abús el que estan fent amb aquells pobres minyons. Els pares estan ja cansats de reclamar els seus fills.

Encara que només fos per humanitat, el senyor Ministre de la Guerra hauria d'escollar els plans dels pares que demanen el retorn dels fills que han complert a abastament amb els seus deures militars.

Segueixen els atracaments. Hi ha atracadors que tenen un cinisme extraordinari.

Fa pocs dies que uns lladregots varen aturar un auto per a robar al senyor que l'ocupava i després d'haver-lo robat pujaren a l'auto i varen fugir.

Aviat no en tindran prou en robar-nos la cartera, sinó que ens pendran l'americana i els pantalons, i ens deixaran en calçotets.

Els capdavaners del Sindicat Unic han hagut de confessar que en poc temps han tingut molts fracassos.

El seu portaveu, per no desencoratjar els pocs obrers que encara el llegeixen explica una pila d'històries que ningú creu.

És inútil que s'esforcin en convèncer les víctimes de la darrera vaga car els que perden no tenen mai amics.

Ara que no estan tan enfeinats en enverinar les vagues, podrien fer una estadística dels milions que s'han perdut i dels obrers i patrons que han estat assassinats d'ençà que ells actuen en el camp social.

Seria una estadística molt curiosa.

El comte de Romanones ha dit, referint-se a les famoses Responsabilitats polítiques, que la suma de totes elles cap en un paper de fumar, i encara sobra paper.

Aquesta vegada ha encertat el comte de Romanones.

Tots els polítics dels "partits històrics" que han governat des de la Restauració ençà, són culpables de la desfeta espanyola, de tal faisó, que a la pregunta de "quins són responsables de les hecatombes del Marroc, pot contestar-se amb les tretze paraules que van subratllades.

Realment: encara sobra paper.

Però al comte de Romanones li sobren moltes altres coses...

Noticiari

ESPANYA

—L'Escola municipal establerta a la casa número 49 de la Ronda de Sant Antoni, de la qual és propietari l'Ajuntament, té per finalitat la formació professional de la noia obrera, compresa entre 9 i 14 anys, que vulgui seguir l'aprenentatge d'alguns dels oficis de la indústria del vestir.

Les classes duren tot el dia i les alumnes es queden a dinar a la mateixa Escola.

Hi ha escola-taller per a les aprenentes, en la qual se'ls ensenya la confecció de vestits, roba blanca, capells, cotilles, flors artificials, brodats, puntes al coixí i de planxar. Demés, se'ls dona instrucció de cultura general.

Al vespre hi ha una escola de perfeccionament de les obreres que de dia treballen als tallers de modistes, de capells, etc., amb les mateixes classes esmentades.

I també una escola de coneixements domèstics per a noies obreres que la major part del dia estan ocupades en tallers i fàbriques.

Les alumnes de cuina i economia domèstica van a comprar a la plaça i cuinen el dinar de totes les altres alumnes. De les confeccions que es fan en les classes de vestits, roba blanca, capells, cotilles, flors artificials, brodats i puntes al coixí, al final del curs, se'n fa una exposició.

—El veí poble de Santa Coloma de Gramanet ha aixecat un formós monument al seu exemplar alcalde En Llorenç Serra i Badosa, inaugurant-lo solemniament fa pocs dies.

—La Mancomunitat ha obert un concurs per adquirir dues finques, prop de Lleyda i de Girona, respectivament, a fi de dedicar-les a nous serveis de Beneficència, a càrrec de les Junes de govern que pertoca.

—A la Bisbal del Penadés s'han inaugurat unes escoles en mig d'una gran festassa amb assistència de les autoritats, el Rector de la Universitat i moltes personalitats distingides. S'han construït en menys d'un any i han costat unes 80.000 pessetes.

—La poderosa Caixa d'Estalvis Municipal de Bilbao, seguint els passos de la nostra incomparable C. P. V. A., està constituint una nova entitat social titulada "Montepío de la Mujer que Trabaja", que estarà del tot consagrada a la defensa i millorament de la dona que viu del seu treball. Començarà per a protegir a la maternitat d'un modo ben eficaç.

—A Madrid s'ha constituït un Casal Català,

centre i aixopluc de la gran colònia catalana madrilenya, allunyat de tot partidisme.

—A Tarreaguera (Múrcia), es van construir escoles públiques per subscripció popular, prescindint del Govern. És lo més pràctic...

—La Junta Central de Colonització estudia la colonització agrícola del nostre territori del Marroc.

Aquí ens passem el temps estudiant. Què savis deuríem ésser!

ESTRANGER

—El Congrés Internacional de Constança ha començat el dia 10 amb la benedicció del doctor Fritz, arquebisbe de Friburg de Brisgòvia. Durarà del 10 al 15 del present mes. És el tercer Congrés internacional d'Acció catòlica, organitzat per la *Internationale Katholische Lliga*.

—Mentres a Espanya anem parlant de cases barates i donem els diners amb compta-gotes i molts d'entrebanes, a Itàlia el govern porta gastats ja la ratlla de dos mil milions de lires, malgrat d'haver sortit esgotat de la Guerra Gran. D'això se'n diu governar.

—El projecte d'establir una Universitat catòlica a Holanda, està madur. Gairebé pot assegurar-se que s'inaugurarà el pròxim més d'octubre.

—En Lewis (Canadà) ha tingut lloc el segon Congrés de la Juventut Obrera Catòlica, important pel número grandiosos d'assistents, pel de les adhesions i per l'aspecte pràcticat del temari. La part essencial del mateix és la formació d'homes cristians fermes per medi de l'educació moral, intel·lectual i social.

—A Salzburg tindrà lloc el pròxim mes de setembre un gran Congrés Internacional d'Estudiants Catòlics. Hi pendrà part la Confederació Nacional d'Estudiants Catòlics d'Espanya.

—S'ha descobert a Marsella una agència per a estafar als emigrants.

—A París es reuní la Federació de Patronats catòlics de cultura física, assistint-hi el Ministre de Marina. Més de setanta mil persones acudiren al Camp de Mart a presenciar els exercicis gimnàstics. Abundaren els gimnastes estrangers.

—El Tribunal Regional de Chicago ha prohibit a la Federació Americana del Treball, ficar-se en els ferro-carrils, per tal de promoure vagues. L'última provocada afectava a 400.000 obrers.

—El govern italià vol restablir els capellans castrenses. Prompte en tindrà la Milícia Nacional. Bé per En Mussolini.

—El Congrés Eucarístic Nacional de França obtingué un èxit esclatant. Tot l'episcopat francès hi assistí. De representants estrangers, especialment d'espanyols, n'hi hagué una munió selecta.

D'EXCURSIONISME

Res més interessant, certament, que les excursions al Pirineu Català, aquest Pirineu tan sublim i tan immensament bell que fou cantat un dia pel geni immortal de Verdaguer. Diem "res més interessant" pel fet de les facilitats amb les quals hom topa per a fer les excursions esmentades.

Cal sortir de Barcelona (Nord) amb qualsevol dels trens que van a Lleida. Un cop a Tàrrrega, la simpàtica ciutat frontera de l'Urgell i la Segarra, una casa important per demés, el Garatge Sport, d'En Jaume Castells, situat al carrer de Ponent, us facilitarà automòbils equipats amb tot el luxe que permeten les carreteres de l'estat espanyol, ço que equival a dir que permeten viatjar amb la màxima comoditat. Disposa de turismes de dos a sis seients i d'òmnibus propis per a col·lectivitats. Els preus són sumament econòmics, tan com permeten les circumstàncies actuals. Això vol dir que si els amants de la naturalesa no aprofiten una tal avinentesa per a visitar aquest estiu les bel·leses immenses i incomparables del nostre Pirineu, serà perquè no voldran, ja que comoditats i facilitats no poden haver-n'hi més, certament.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

LEGÍA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PARA ENRIQUECER

la sangre, aumentar el apetito y fortificar el sistema nervioso, es un medicamento sin rival el jarabe

Hipofosfitos Salud

También se receta a las criaturas delicadas y enfermizas. Les favorece el desarrollo del sistema óseo. A poco de tomarlo, el rosado color de sus mejillas proclama las excelencias del preparado Aprobado por la **Real Academia de Medicina y Cirugía** :: 29 AÑOS DE CRECIENTES EXITOS.

Aviso: Rechácese el frasco si no se lee en su etiqueta exterior, con tinta roja, HIPOFOSFITOS SALUD pues con frecuencia y por mayor lucro en la venta se ofrecen similares

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 157